

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาผลของปฏิสัมพันธ์ระหว่างครู และนักเรียนต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

สมมติฐานในการวิจัย

1. การเพิ่มปฏิสัมพันธ์ระหว่างครู และนักเรียนกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ในระยะทดลอง จะทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนสูงกว่าในระยะเส้นฐาน
2. การเพิ่มปฏิสัมพันธ์ระหว่างครู และนักเรียนกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ในระยะทดลองจะทำให้นักเรียนมีคะแนนจากแบบทดสอบวิชาภาษาไทยแต่ละสัปดาห์สูงกว่าในระยะเส้นฐาน
3. การเพิ่มปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ในระยะทดลองจะทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

การดำเนินการวิจัย

การออกแบบงานวิจัย เป็นการวิจัยแบบหลายเส้นฐานข้ามกลุ่ม (Multiple Baseline Across Groups)

กลุ่มตัวอย่างและผู้เข้าร่วมการวิจัย ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย

1. กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยเป็นนักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งเรียนอยู่ในชั้นเรียนเฉพาะสำหรับเด็กที่บกพร่องทางการได้ยิน และสูญเสียการได้ยินตั้งแต่ 75-107 เดซิเบล โดยผู้วิจัยแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่มคือ

กลุ่มที่ 1 เป็นนักเรียนจากโรงเรียนพญาไท จำนวน 3 คน

กลุ่มที่ 2 เป็นนักเรียนจากโรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ จำนวน 3 คน

ผู้วิจัยดำเนินการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างดังนี้

ขั้นที่ 1 ผู้วิจัยขอความร่วมมือจากครูที่สอนวิชาภาษาไทย ในการนำคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยภาคปลาย ปีการศึกษา 2536 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินโรงเรียนพญาไท จำนวน 13 คน และโรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ จำนวน 12 คน

ขั้นที่ 2 ผู้วิจัยเลือกเฉพาะนักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ยของวิชาภาษาไทย เท่ากับหรือต่ำกว่า 2

ขั้นที่ 3 ทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนที่มีคะแนน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเท่ากับหรือต่ำกว่า 2 ที่คัดเลือกไว้ทั้งสองโรงเรียน และจะคัดเลือกนักเรียนที่มีช่วงเวลาของพฤติกรรมตั้งใจเรียนน้อยกว่าร้อยละ 50 ของจำนวนช่วงเวลาของการสังเกต 1 สัปดาห์ โดยสุ่มเป็นกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนละ 3 คน

2. ผู้เข้าร่วมการวิจัยเป็นครูสอนวิชาภาษาไทย จำนวน 2 คน ซึ่งสอนนักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพญาไท จำนวน 1 คน และโรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ จำนวน 1 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบบันทึกการวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียน ซึ่งผู้วิจัยดัดแปลงมาจากแบบวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียน The Teacher and Student Interaction analysis (TSIA) ของ Sugai and Lewia (1980) และแบบบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียน

2. เครื่องเล่นเทปบันทึกเสียงใช้หูฟัง 2 คู่

3. แถบบันทึกเสียงที่มีช่วงสังเกต 20 วินาที และบันทึก 10 วินาที ตลอดระยะเวลาสังเกตพฤติกรรม 35 นาที รวมทั้งหมด 70 ช่วงเวลา และสัญญาณที่บอกให้สังเกตพฤติกรรมตั้งใจเรียนทุก ๆ จุดสิ้นสุดวินาทีที่ 20 ของช่วงเวลาสังเกต

4. แบบทดสอบวิชาภาษาไทยแต่ละสัปดาห์ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้อาษาภาษาไทย โดยสร้างแบบทดสอบให้ครอบคลุมเฉพาะจุดประสงค์ที่เรียนในแต่ละสัปดาห์ ตลอดระยะเวลาเรียนของแต่ละกลุ่มทดลอง

5. แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย จำนวน 2 ชุด ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้วิชาภาษาไทย โดยสร้างแบบทดสอบให้ครอบคลุมเนื้อหาและจุดประสงค์ที่เรียนของแต่ละกลุ่มทดลอง ตลอดระยะเวลาที่วิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การดำเนินการวิจัยแบ่งเป็น 2 ระยะ คือ ระยะก่อนทดลอง และระยะการทดลอง

1. ระยะก่อนทดลอง ใช้เวลาทั้งหมด 2 สัปดาห์ ดำเนินการดังนี้

1.1 ขอความร่วมมือจากทางโรงเรียนและอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาไทยในการดำเนินการวิจัย

1.2 ฝึกผู้ร่วมสังเกต จำนวน 2 คน

1.3 คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างตามขั้นตอนที่กล่าวมาแล้ว

1.4 กำหนดกลุ่มตัวอย่างในการเข้ารับการทดลองก่อนหลัง

2. ระยะทำการทดลอง ใช้เวลาทั้งหมด 6 สัปดาห์ แบ่งการทดลองเป็น 2 ระยะ คือ

2.1 ระยะเส้นฐาน (Baseline) ดำเนินการดังนี้

2.1.1 ผู้วิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมปฏิสัมพันธ์ของครูคนที่ 1 คือนักเรียนกลุ่มที่ 1 และพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนกลุ่มที่ 1 เป็นระยะเวลา 2 สัปดาห์ สำหรับกลุ่ม 2 ผู้วิจัยดำเนินการสังเกตเช่นเดียวกับกลุ่มที่ 1 เป็นระยะเวลาอย่างน้อย 4 สัปดาห์

2.1.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนทั้งสองกลุ่มทำแบบทดสอบวิชาภาษาไทย เมื่อสิ้นสุดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยในแต่ละสัปดาห์

2.2 ระยะดำเนินการทดลอง (Treatment) ดำเนินการดังนี้

2.2.1 ก่อนดำเนินการทดลองกับกลุ่ม 1 และกลุ่ม 2 ผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

2.2.2 ระยะดำเนินการครูคนที่ 1 เป็นระยะที่ฝึกให้ครูคนที่ 1 แสดงการปฏิสัมพันธ์ต่อนักเรียนก่อนดำเนินการทดลอง โดยผู้วิจัยทำการตกลงกับผู้สอนว่า ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียน หมายถึงพฤติกรรมใดบ้าง ผู้วิจัยใช้การชี้แนะพร้อมทั้งยกตัวอย่างพฤติกรรมเหล่านั้น จนกระทั่งครูคนที่ 1 แสดงปฏิสัมพันธ์ต่อนักเรียนทั้งกลุ่มไม่ต่ำกว่าร้อยละ 60 และต่อนักเรียนแต่ละคนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 30 เป็นระยะเวลา 3 วัน จึงเริ่มให้เงื่อนไขการทดลองแก่นักเรียนกลุ่มที่ 1 เป็นระยะเวลา 4 สัปดาห์ โดยผู้วิจัยทำการสังเกต และบันทึกพฤติกรรมโดยใช้วิธีเดียวกับในระยะเส้นฐาน เนื่องจากการวิจัยนี้เป็นการวิจัยแบบหลายเส้นฐาน

ข้ามกลุ่ม (Multiple Baseline Across Groups) ซึ่งต้องใช้เงื่อนไขการทดลองทีละกลุ่ม สำหรับนักเรียนกลุ่มที่ 2 ยังคงอยู่ในระยะเก็บข้อมูลพื้นฐานและเมื่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มที่ 1 เปลี่ยนแปลงในระดับสม่ำเสมอหรือเปลี่ยนแปลง 2 สัปดาห์ จึงเริ่มฝึกให้ครูคนที่ 2 แสดงปฏิสัมพันธ์ต่อนักเรียนกลุ่มที่ 2 และเริ่มให้เงื่อนไขการทดลอง

2.2.3 ระยะดำเนินการกับครูคนที่ 2 และเริ่มให้เงื่อนไขการทดลองแก่นักเรียนกลุ่มที่ 2 เช่นเดียวกับกลุ่มที่ 1

2.2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนทั้งสองกลุ่มทำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เมื่อสิ้นสุดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยในแต่ละสัปดาห์ที่ดำเนินการทดลอง

2.2.5 เมื่อสิ้นสุดระยะทดลอง ผู้วิจัยให้นักเรียนทั้งสองกลุ่มทำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย โดยใช้แบบทดสอบคู่ขนาน (parallel forms) กับแบบทดสอบก่อนการทดลอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าเฉลี่ยร้อยละของจำนวนครั้งของช่วงเวลาพฤติกรรมตั้งใจเรียน และปฏิสัมพันธ์ที่ครูแต่ละคนแสดงต่อนักเรียนกลุ่มตัวอย่างเป็นรายบุคคล และรายกลุ่ม ในระยะพื้นฐาน และระยะทดลอง

2. หาค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนจากแบบทดสอบวิชาภาษาไทยแต่ละสัปดาห์ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างเป็นรายบุคคลและรายกลุ่ม ในแต่ละระยะการทดลอง

3. นำค่าเฉลี่ยของคะแนนจากแบบสอบวิชาภาษาไทย ในแต่ละสัปดาห์ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม ในแต่ละระยะทดลองมาทดสอบความแตกต่างโดยการทดสอบค่า t (t - dependent test)

4. นำคะแนนจากแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม มาทดสอบความแตกต่างโดยการทดสอบค่า t (t-dependent test)

ผลการวิจัย

1. การเพิ่มปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียนกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ในระยะทดลองพบว่า ทำให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนสูงกว่าในระยะเส้นฐาน
2. การเพิ่มปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียนกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ในระยะทดลองพบว่า ทำให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีคะแนนจากแบบทดสอบวิชาภาษาไทยแต่ละสัปดาห์ในระยะทดลองสูงกว่าในระยะเส้นฐาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. การเพิ่มปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ในระยะทดลองพบว่า ทำให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้งสองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการศึกษาถึงลักษณะของปฏิสัมพันธ์ในรูปแบบอื่นร่วมด้วย เช่น ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับนักเรียน และนักเรียนกับกลุ่มเพื่อน นอกเหนือจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนแต่ละคน และครูกับนักเรียนทั้งกลุ่ม ทั้งนี้เพื่อนำผลของการศึกษามาพัฒนาวิธีการปฏิสัมพันธ์ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
2. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบผลของปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยินในระดับการสูญเสียการได้ยินที่แตกต่างกันต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนว่าจะส่งผลแตกต่างกันหรือไม่
3. ควรมีการศึกษาปฏิสัมพันธ์ที่ครูมีอิทธิพลทางอ้อมต่อนักเรียน ในกลุ่มเด็กพิเศษอื่น ๆ เช่น เด็กเรียนช้า เด็กที่บกพร่องทางปัญญาในระดับที่เรียนรู้อ่อน เป็นต้นว่าจะส่งผลต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหรือไม่
4. ควรมีการศึกษาถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยิน เช่น ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองกับนักเรียน ความสัมพันธ์ในครอบครัว และสภาพเศรษฐกิจของนักเรียน